

Kimsesizliğin Adresi Garip Galip

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 01 Haziran 2025

“Bir zaman aralığı diliyor evren aslında bir kuramdan çıkıp da yola, varmaktan aciz hatta kölesi yetilerin, darmaduman olmuş eşkâli yine kayıp insanların ayıp addedilen rotası sonra da umarsızca ısıkladığımız mahremiyet.

Bir sokağın çıkmazı, bir şarapnel parçasının hayat ile insan arasına nifak sokması ya da doğumda ölen bir kadının, bir anne ve dünyada terk edilmişliğin ne anlama geldiğini ilk öğrenecek olan o kuvözdeki öksüz. Sınır ihlali...

“Çık oradan. Ait olmadığın bir yerde bulunmaya ne hakkın var” diyebilmenin resmini çizen üst tabaka ya alt tabakaya denk düşen ne?

Çelimsiz bir imge mi ya da soytarı bir kelamı sırdaş bilen kimsesizlik...

Önyargıların çeperinde, aşkın ihanetinde sonra da gölgelerin kisvesine uyum sağlamak tıpkı reddedilmenin vuku bulduğu o basit denklem...

Ya varsın ya da yok!

Bir insan ya iyidir ya da kötü!

Adalet insanların iki dudağı arasındadır.

Şimdi temkinli yaklaşıyoruz insanlara ve deliller sunuyoruz Yaratıcıya, demek kadar kayıtsız mı yoksa müspet bir öngöründe istiflenmek mi?

Sıradan geçin sizi zalim ve münafık insanoğlu, diyebilmek çok da elzem değil hani hele ki yanı başınızdaki uyumsuzluğa riayet gösteremiyorsunuz ve sayın bayanlar, baylar artık islatalım bu geceyi ve sizleri büyük salona alalım. Bu akşam bana gösterdiğiniz sabır ve ilgi dolayısıyla tek tek teşekkür ediyorum efendim. Ve başlasın gece.”

Dili damağı kurumuştur adamın ne de olsa az sonra başlayacak parti öncesi pek de kolay değildi böylesine bir sunumda bulunup üstelik davetlileri bunaltmadan pay etmek yazdığı metnin çok çok kısa

özetini aslında hazırlıklıydı da ne de olsa verilecek yemek sonrası sunuma koyacağı videolar ile epey ilgi gösterecekti davetliler üstüne üstük hazırlıksız yakalanacaktı her biri.

Cebindeki mendil ile sildi alnındaki teri ve kuruyan boğazına yetmeyen bir sürahi suyun devamındaydı akli enikonu da acıkmıştı hani zaten burnuna gelen güzel kokular müjdecisiydi güzel bir ziyafetin. Burkulurdu içi ne zaman böylesine bir resitalde boy gösterdiğinin bilincinde ötesinde ihtişamlı kadın ve adamların pervasızca salındığı hani olur da biri sorsa adını o sadece Garip, demekten kendini zor alıyordu ne de olsa adı Galip idi gerçi hüviyetinde yazılı ismin mahiyetini kimseler bilmese de. Telefonunu sessize almıştı sanki bir ömür boyu yüreğine sessize alan adam için ne anlam ifade ederdi ki telefonun sessizliği hele ki seminer sonrası kral dairesindeki odada onu bekleyen o hulasa sessizlik gerçi otel çalışanları bir an olsun onun yalnız kalmasına izin vermiyorlardı ama.

Belli belirsiz gülümsedi ve derin bir iç geçirdi.

Büyük ihtimalle sunumundaki cümleleri kurgu addedecekti katılımcılar ne de olsa kimseler bilmezdi Galip'in garipliğini bir yandan da kıs kıs gülüyordu sonuç itibariyle o da bir insan evladıydı ne bir leyleğin hediyesi ne de yapılan kazı sonucu bulunan bir dinazor yumurtası.

Zorlu bir hayatı olmuştu adamın, evet, zorlu yoksa zorlanan mıydı zorlayan mı?

Ya kuvöz dendiğinde yine gözleri dolardı?

Ne çok ayrıntı vardı hayatında ve ne çok karanlık elbette bu mefhumlar sadece yabancıların ön yargılarının izdüşümüydü yoksa karanlık vicdanın lekesi değil miydi olsa olsa lakin... fakirlik ya da kimsesizlik idi hep karanlık addedilen belki de sahipsizlik ya adamın şimdi sahip oldukları?

Akil sır erdiremiyordu kimse: bu adam neyin nesiydi de bunca bağışa öncülük ediyor bu kadar evsiz ve kimsesiz insana sahip çıkıyordu?

Hele ki o rehabilitasyon merkezine ne demeli?

"Galip, sen aklını yitirdin besbelli. Neredeyse iki aylık bütçemizi geçmekte bu projenin maliyeti.

Mümkün mü söyle mümkün mü? Sen İstanbul genelinde bir ön çalışma yap ve tüm sahipsiz, evsiz insanları hele ki... o çöp..."

İşte Galip'in şafağı o an atmıştı.

Biri çöp mü demişti?

Hayır, hayır, çöp toplayıcı daha doğrusu kâğıt toplayıcı. Bunu bile ayırt edemiyordu insanlar...

Ya da gayri meşru doğan çocuklar hele ki annesi bir de...

Devamını getiremiyordu çoğu şeyin sadece emir yağdırıyordu emrinde çalışan müdürlere hatta üst kademedeki yakın ilişkide olduğu devlet erkânına bile talimat verme cüretinde bulunuyordu.

"Kes!" dedi kızgın ses tonuyla sonra da dilaltı hapını attı ağzına. Gerçi henüz ellilerinin bile sonunda değilken bir sürü marazi hastalık musallat olmuştu Galip hele ki...

İşte devamını getiremediği bir sürü cümle ve sadece az sayıda insanın bildiği gerçekler...

En büyük sırdaşı idi Remzi Hoca ne de olsa bir ömür onun manevi babası sıfatına nail olmuştu tabii ki de kimselerin bilmediği ne de olsa Remzi Hoca ile Galip-pardon Garip-benzer hikâyelerde rast gelmişlerdi birbirine.

Münevver doğum yaptığı hastanede Galip'i Remzi Hocaya emanet etmişti adeta kadının içine doğmuştu doğum gerçekleşir gerçekleşmez Garip'in öksüz ve yetim bir çocuk olarak hayat mücadelesine

başlayacağını.

Aş evinde tanışmıştı kadın Remzi Hoca ile. Yeni kaybetmişti ailesini Remzi Hoca ve henüz adı sadece Remzi idi ne de olsa yirmisinde bile değildi o zamanlar tıpkı Münevver gibi. On yedi vardı ya da yok hele ki Garip rahmine düştüğü gece sadece on altı idi ve sınırsız hüznü ile içine atmıştı bu olayı ne de olsa sokaklarda yaşayan bir genç kızdı tıpkı Remzi Hoca ile karşılaştığı aş evinde ansızın ona kanının ısındığı ve tüm hayatının detaylarıyla paylaştığı sevgili Remzi.

Detaylardan alamazdı düşüncelerini Galip sonuçta detaycı kimliği ile hayatta kalmayı başarmıştı.

Remzi Hoca idi Galip'e sahip çıkan ve seneler sonra nüfusuna alan zaten evveliyatını asla ve asla kimse ile paylaşmamıştı ta ki hastalığının ciddiyetini doktorlar yüzüne haykırırken. Evet, haykırmışlardı zira Galip günün yirmi saatini çalışmaya adanmış bir insandı. Bazen hiç uyumadan gelirdi işine ya da ofisinde kestirirdi uyku bellediği bir ya da iki saati annesinden dolayı doğuştan sayısız hastalık taşıyordu üstelik genlerinde yine de sağlıklı görünümüyle gençlere taş çıkartırdı. Sayısız bitkisel çay ve doping niyetine kullandığı takviye ilaçlarla bir ömür genç kalacağına dair bir inanç geliştirmişti ve kimse ile de paylaşmazdı özelini.

O sadece binlerce insanı istihdam eden değerli bir iş adamıydı. Ne mazisi ne bir ailesinin olup olmadığı ve hatta gerçek adının ne olduğu ya da gerçek anne babasıyla asla karşılaşmadığı gerçeği ve gerçekleri ve sayısız gerekçesi ile birlikte lakin onun tek maruzatı vardı insanlara:

“Ben sadece dünyaya gönderilmiş aciz bir kulum ve kulların imdadına yetişmeye kendini adanmış.”

Kısa cümleler kurardı ve net söylemler ile istirahatını sunardı insanlara ve insanlardan bunu beklerdi.

Zaman amansız bir uşaktı belki de ya da zamanın kölesi miydi de kendini sonsuz yaşayacakmışçasına programlamıştı belki de acele etmeliydi daha çok insanı kurtarmak için yoksa hiç mi vakti kalmamıştı? O geceyi yıllar evvelinden planlamıştı belki de ünlü bir kâhinin ona sunduğu laneti fazla ciddiye almıştı ve daha çok çalışmıştı daha çok insana yardım etmek için ve bu sayede sayısız insanın geçimine katkı sağlayacak sayısız projesi ve sayısız insana istihdam sağlamak adına.

Zaman içinde hastalığı baş göstermişti ve ne kadar önlem alsın da gidişatı çok hızlı ilerliyordu işin kötüsü canı çok yanıyordu oysaki onun uyku uyumaya dahi ayıracak vakti yoktu.

Bir şekilde son bulmalıydı acıları lakin bu son onun hizmet ettiği insanların da sonu olabilirdi ne de olsa onun gibi iyi insanların nesli çoktan tükenmişti.

Etkili bir sunum ile gecenin organizasyonuna imza atmıştı işte ve seminer başarı ile ilerlerken nihai noktayı da koymanın zamanı gelmişti elbette Remzi Hoca dâhil kimsenin haberi yoktu bundan.

Hastane kayıtlarına ulaşmıştı annesinin onu doğurduğu ve akabinde öldüğü gecenin her şey yerli yerindeydi artık. Yapması gerekeni zaten fazlasıyla yapmıştı. Neredeyse devlet bütçesiyle örtüşen bir geliri tüm şirketlerinin ve ülke ekonomisine yaptığı büyük katkı.

Hep de düşünmüştü: acaba onun bir tecavüz sonucu dünyaya geldiğini bilse insanlar hele ki ömrünün uzun ve önemli bir zamanını kâğıt toplayarak geçirdiğini her nasılsa kader Remzi Hoca'nın da onun da yüzüne gülmüş ve ansızın her şey yolunda gitmeye başlamış yavaş yavaş refaha çıkmışlardı.

Remzi Hoca, hocalık unvanını almak için az çaba göstermemişti hani ve çocuğu bellediği Garip için de nasıl çırpınmıştı ne de olsa ne gidecek bir evleri vardı ne de birbirlerinden başka aileleri.

Annesi zaten gariplerin garibiydi: zavallı Münevver, zümrüt gözlü küçük kadın aslında hayatın sillesini

tam manasıyla yemiş ve nihayetinde kendi kanı ve kederi içinde ölüme terk edilmiş.

Sayırsız sıkıntı sayırsız kırgınlık sayırsız kayıp... değil telaffuz etmek düşünmesi bile acı veriyordu ve kendini insanlara adayan bir garibin hikayesi ve acıklı sonu... aslında henüz bir nokta konmamıştı ama. Galip büyük gösteriye hazırdı artık ve yuttuğu ilaçlar zaten mültivizyon gösterisinin sonunda etkisini iyice gösterecekti ne de olsa doktor yetkisi ile alıyordu morfini fazlasıyla muzdarip olduğu ağrıları nasıl dînerdi yoksa?

Bir kadın.

İğfal edilen masumiyet ve günah yüklü bir tohum ve çocukluğu sokaklarda ve kâğıt toplayarak geçen bir zavallı.

“Zavallıyım ben aslında hem de zavallının önde gideni. Ne bir iş adamı ne de saygın bir insan sadece kimsesizliğin himayesinde bir zavallı.”

Vuruş cümlesini çoktan ezberlemişti hatta seneler evvelinden ne de olsa biliyordu sonunu ne de olsa sahipsizdi ne de garibin biriydi.

Sadece beş dakikalık bir sunum ve işte herkes öğrenecekti Galip'in aslında Garip olduğunu zaten ne fark ederdi bu saatten sonra insanlar onu yuhalasa belki de dünyaya rezil olsa.

Sahi ne çok utanıyordu geçmişinden.

Ne çok yalnızdı bunca kalabalık içerisinde.

Ne çok azdı.

Ne az mutluydu.

Ve işte salon sessizliğe bürünmüştü ve çıt çıkmadan insanlar izledi Galip'in hayat hikâyesini.

Ve çıktı sahneye Galip.

O ezberindeki cümleyi söyledi tek seferde.

Herkes deli gibi alkışlıyordu adamı.

Ne ısıklıyorlar ne de aşağılıyorlardı. Herkes gözyaşlarına boğulmuştu üstüne üstük hayatını adadığı tüm kimsesiz ve evsiz insanlar da onu seyretmiş ve gözyaşlarına boğulmuştu.

Rahatça ölebilirdi Galip lakin böylesine mutlu bir sonu asla hayal etmemişti.

Rahatça unutabilirdi geçmişini ve rahatça uyuyabilirdi ebedi istirahatında belki de hiç olmadığı kadar belki de ilk kez birilerinin ona sahip çıktığını görüp.

Gerçi çok geçti ama.

Adamın yere düşmesi ile tüm kalabalık sessizliğe teslim oldu.

Garip bir adamdı aslında hayatın yükünü sırtlanmış ama başka bir kimlikle kendini bile inandırmışken.

Mutlu ölmüştü Galip hem de hiç olmadığı kadar mutlu ve çok geç olsa da öğrenmişti; kimsesizliğin ve fakirliğin ve evsizliğin asla bir suç ve günah olmadığını ve asla da kirlenmediğini çok çok geç fark etmişti.

Hatta annesi bile kirli değildi onun.

Aslında tek suçlu vardı belki de suçlular lakin kendinden başka kim ise ya da kimler.

Zavallı olmadığı öğrenmişti gerçi çok geçti artık ama...

Salon yıkılıyordu o gece aslında yıkılan sadece hayalleri idi insanların ama bir gerçek daha vardı ki;

herkes Garip'e ve tüm Gariplere sahip çıkmıştı ve çıkacaktı da zira tek kişiden ibaret değildi kimsesizliğin adresi.